

ת"פ 29601/08/13 - מדינת ישראל נגד כרמלה אדיב

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 29601-08-13 מדינת ישראל נ' אדיב
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמת כרמלה אדיב

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום הכולל שישה אישומים ומייחס לה ביצוע שש עבירות היזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, אוולין פלוס (להלן: "המתלוננת") וצפניה ארגי (להלן: "המתלונן") התגוררו בתקופה הרלוונטית לאישומים ברחוב יהודה הנשיא 11 בפתח תקווה, באותו בניין בו התגוררה גם הנאשמת. עובר לחודש אפריל 2013 סימנה הנאשמת את אחת החניות בחניון ציבורי הסמוך לבנין המגורים של השלושה, כחניה השייכת לדירתה (להלן: "החנייה" ו"החניון"). נטען כי ב-9 מועדים שונים בחודשים אפריל ומאי 2013, כאשר החנו המתלוננת או המתלונן את רכביהם באותה חנייה שסומנה, שרטה הנאשמת את רכביהם, באמצעות חפץ שאינו ידוע למאשימה.
3. בתשובתה לאישום אישרה הנאשמת כי היא מתגוררת ברחוב יהודה הנשיא 11 בפתח תקווה, וכפרה בעובדות המיוחסות לה.

דין והכרעה

4. **אקדים ואציין כי במהלך הבאת הראיות לא היתה מחלוקת כי ראיות המאשימה כוללות 2 סרטונים בהם נראית הנאשמת כשהיא חולפת על פני החניה הנידונה. סרטי האבטחה צולמו**

מדירת המתלונן המצויה מימין לרכב החונה באותה חניה, ואילו הנאשמת פוסעת משמאל לרכב. לפיכך מעשיה המדויקים בפוסעה לצד הרכב אינם גלויים לעין. לטענת המאשימה, ב-2 הפעמים המתועדות בסרטים, כמו גם במועדים אחרים אשר לא תועדו בסרטים אלו, שרטה הנאשמת כאמור את הרכבים שחנו בחניה.

עוד התברר במהלך הבאת הראיות כי אין חולק שבין המתלונן והמתלוננת, אשר התגוררו בדירות שונות באותו בנין, ובין הנאשמת, לא היה סכסוך קודם לכך שהתגורר חשדם כי רכבם נשרט על ידי הנאשמת.

ההגנה אף לא חלקה באופן ממשי על מהימנות עדים אלו, אלא טענה כי אין די בראיות על מנת להוכיח כי הנאשמת היא ששרטה את רכביהם.

עוד הוסכם כי הנאשמת סימנה את אחת החניות בחניון הציבורי כחניה השייכת לדירתה.

5. **המתלונן** העיד כאמור כי הוא מתגורר בבנין המגורים בו מתגוררת הנאשמת, ובבעלותו שברולט שחורה.

הוא העיד כי ליד הבנין קיימת חניה ציבורית בה מחנים אורחים ודיירים, וכי רק לבעל אחת הדירות אושרה בחניון ציבורי זה חניה פרטית על ידי החברה אשר בנתה את הבנין (עמוד 4).

המתלונן נהג להחנות בחניה שהייתה קרובה ביותר לבנין. **מדובר בחניה צדדית אשר אף אחד לא יכול לגרום בה נזק לרכב לדבריו.** הוא תיאר כי בשבועיים שקדמו ל-12.5.13, גילה מספר שריטות על רכבו, אשר ניכר היה כי נעשו בכוונה תחילה, וציין כי מדובר בשריטות לאורך הרכב, "שריטות של כעס" לדבריו (ע' 19 ש' 19-20). כן הבחין כי גם ברכבה של המתלוננת קיימות שריטות, אולם כאשר פנה לוועד הבית נאמר לו כי לא מוכרת תופעה של שריטות בבנין. **לדבריו הבחין כי השריטות נגרמות כל פעם באותה חניה וכי על החניה נרשם מספר.** העד קשר בבירור בין סימון מספר הדירה על אותה חניה לבין הופעת השריטות, ועמד על כך שטרם סימון מספר הדירה לא נשרט רכבו בחניה זו (ע' 7 ש' 9).

לפיכך, החליט להציב מצלמה בדירתו מעל אותה חניה.

המצלמה תיעדה ארוע אחד בו עוברת דמות ליד הרכב, אולם הוא סבר כי הצילום מטושטש, ולכן המתין עד שראה באירוע נוסף את פני הנאשמת בבירור, ואז החליט לפנות למשטרה (ע' 5). כמצוין לעיל, אין למעשה חולק כיום כי גם בארוע הראשון הנאשמת היא שעוברת בסמוך לרכב.

המתלונן העיד כי באותו סרטון ראה כי מדובר בנאשמת, והבחין שהיא "בוודאות רואים שהיא גם עם היד עושה" (ע' 5 ש' 22), קרי שורטת את הרכב, בשעת לילה מאוחרת (ע' 11). הוא העיד כי גם בסרטון הראשון רואים אותה הולכת, אולם הסרטון אינו ברור (ע' 9), אף שרואים תנועת יד חשודה (עמוד 10) ואף שרואים את אותה דמות עוברת ומאטה, כאשר אין לדבריו סיבה להאט במקום (עמוד 11).

המתלונן העיד כי המצלמה מצלמת רצוף, ולאחר שהתגלתה השריטה על רכבה של המתלוננת הוא עבר על כל הסרטונים מהלילה, וראה את המתלוננת שורטת את הרכב (ע' 8 שורה 13).

כן העיד כי הבחין כי הנאשמת מחזיקה משהו בידה באותו ארוע שני (עמוד 9). לאחר שצפה בסרטונים צרב את הדיסק והעבירו למשטרה (ר' ת/4 באשר להעתקת הקובץ ללא שינויי עריכה).

יובהר כי לעדותו, בשני הסרטונים הנאשמת עוברת ליד הרכב של המתלוננת, ולא רכבו הוא שחנה בחניה הנידונה באותה עת.

בחקירה נגדית הבהיר העד כי לא שוחח מעולם עם הנאשמת וכי כאשר שוחח עם ועד הבית, נאמר לו כי הנאשמת ביקשה חנייה משל עצמה.

הוא העיד כי המצלמה צילמה באופן רצוף וכי התבונן בסרטונים לאחר שהבחין בשריטה על הרכב של המתלוננת (ע' 8).

העד אישר כי למעשה מעבר למתועד בשני הסרטונים, הוא אינו יודע מי גרם נזק לרכבים באירועים אחרים (ע' 9), אך שלל את האפשרות שילדים משחקים ברחבת החנייה בשעות הרכב, כטענת ההגנה (עמוד 11 שורה 13).

6. **המתלוננת** העידה כי במועד הרלבנטי התגוררה באותו בנין, ובבעלותה היה רכב קאיה שהיה באותו מועד חדש.

בדומה למתלונן, אף המתלוננת העידה כי רק חניה אחת בחניון הציבורי הוכרה כחנייה פרטית, על ידי חברת הבניה. בחקירה נגדית אישרה כי בנוסף, אחד השכנים סימן את אחת החניות כשייכת לו, אולם לדבריה השכנים התעלמו מהסימון והחנו באותה חניה, ורכביהם לא נשרטו בחניה זו (ע' 15). **המתלוננת עמדה על כך שהחניות האחרות בחניון לא היו מסומנות**, והעידה כי נהגה להחנות את הרכב בחניה הנידונה, אשר הינה פינתית ומוצלת (ע' 12).

חודשיים לאחר רכישת רכבה, בפסח 2013, הבחינה בשריטה על הרכב כאשר חזרה מהים (ע' 13). בכנות העידה כי אינה יכולה לדעת לפיכך היכן בוצעה שריטה זו (ע' 16).

כן העידה כי ביום 21.4.13 החנתה את הרכב באותה חניה בשעה 17:00, והרכב נותר בחנייה עד תאריך 24.4.13, אז גילתה עליו שריטה נוספת. ת/1, מזכרו של רונן עמבר מתאריך 24.4.13, מציין כי הבחין בשריטות ארוכות בפח מסביב לרכב.

מספר ימים קודם לכן ניגשו אליה הנאשמת ובן זוגה ואמרו לה " **זאת את שתופסת לנו את החנייה**". כאשר ביקשה להבין במה מדובר, הראתה לה הנאשמת כי סימנה את החנייה. לדבריה הסבירה להם כי הדבר אינו חוקי וכי מדובר בחנייה ציבורית (ע' 13). עם זאת, המתלוננת העידה כי ככלל היו לה יחסי שכנות תקינים עם הנאשמת, והנאשמת לא איימה עליה במהלך השיחה המתוארת (ע' 16).

לדבריה, כאשר הבחינה בשריטה וברכב הסמוך של הנאשמת, קישרה בין השריטה לאותה שיחה המתוארת לעיל, והתלוננה כנגד הנאשמת במשטרה. מזכר שהוגש בהסכמה עולה כי בתאריך 7.5.13 ציינה המתלוננת כי אין מצלמות אבטחה המכוונות על הרכב וכי למעט החשד אין לה ראיות לכך שמי שביצע את הנזק לרכב הינו הנאשמת (ת/9).

בתאריך 29.4.13 הבחינה בשריטה נוספת. לדבריה ראתה את רכבה בשעות אחר הצהריים של ה-28.4.13, ללא שריטה, ואילו למחרת הבחינה כאמור בשריטה.

ת/5, מזכר של השוטרת לילך שמש מתאריך 29.4.13, מציין כי על רכב המתלוננת נראתה שריטה לאורך צד שמאל.

באותם ימים הבחינה המתלוננת כי גם רכב אחר אשר חנה באותה חניה נשרט - רכבו של המתלון. היא שוחחה עם המתלון, אשר אמר לה כי הוא מתכוון לתעד את המקום דרך דירתו.

ביום 11.5.13 הבחינה בשריטה נוספת על רכבה, וביקשה מהמתלון להתבונן בסרט האבטחה. **בסרט ראתה את הנאשמת מחנה את רכבה, כשחברה צועד לפניו ואילו הנאשמת צועדת לכיוון הרכב של המתלוננת (ע' 14).** היא ציינה כי עד שהתבוננה בסרט לא רצתה להאמין כי הנאשמת היא ששורטת את רכבה ואף סברה כי בן הזוג של הנאשמת הוא שמבצע את המעשים (ע' 18).

בת/2 מיום 12.5.13 ציין השוטרת רונן עמבר כי הבחין בשריטה לכל אורך הצד הימני ברכבה של המתלוננת. עם זאת, במזכר מיום 21.5.13 נכתב כי המתלוננת ביקשה שלא לזמן לחקירה את החשודה שכן היא מנסה לתעד אותה גורמת נזק לרכב (ת/12).

לדבריה, גם ביום 27.5.13 נשרט רכבה שוב, וגם אז המתלון בדק במצלמה וראה את הנאשמת מתקרבת לרכב שלה "**ועושה מה שעושה**" (ע' 15 ש' 2-6).

7. **לבית המשפט הוגשו כאמור 2 הסרטונים בהם מתועדת הנאשמת.** המצלמה נמצאת מצד ימין של הרכב, ולכן הנעשה בצד שמאל בו עוברת הנאשמת, מוסתר על ידי רכבה של המתלוננת.

בסרטון מתאריך 10.5.13 בשעה 00:27, נראה רכבה של הנאשמת מגיע לחניה. מהתבוננות בסרטון נראית

החניה בבירור, ובה מדרכה צרה המפרידה בין 2 טורי מכוניות חונות.

בסרטון נראה גבר יוצא מדלת הנהג והולך לפנים, ואילו אשה אשר אין חולק כי היא הנאשמת, מקיפה את הרכב שמימינה, אף שבבירור נראה כי היא יכולה היתה לעלות על המדרכה שלפני הרכב ולצעוד לצד הגבר שעומה. הנאשמת נראית מגיעה לרכב אשר המתלוננת העידה כי הוא רכבה, ופוסעת בצמוד אליו, אולם לא ניתן לראות את מעשיה באשר לרכב בסרטון זה.

בסרטון מ-25.5.13 בשעה 4:24 לפנות בוקר, נראית הנאשמת מגיעה ממקום רחוק יחסית בחניון אל הרכב של המתלוננת, וצועדת בצמידות לרכב, כשבבירור רואים כי ידה נמתחת לכיוון הרכב שמימינה - רכבה של המתלוננת. ניכר כי הנאשמת עושה תנועה עם ידה לכיוון הרכב, וכי אין המדובר בתנועה רגעית אלא בתנועה מתמשכת, לכל אורכו של הרכב.

ראיות נסיבתיות

8. משעסקין בראיות נסיבתיות, על בית המשפט לבחון האם מכלול הראיות הפרוש בפניו מביא בהכרח למסקנה המפלילה את הנאשם. ההלכה הינה כי רק אם המסקנה המרשיעה גוברת על כל תזה אחרת ולא נותרת מסקנה סבירה אחרת, מוכחת אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. נפסק כי הבחינה הינה תלת שלבית: ראשית נבחן האם ניתן להשתית ממצא עובדתי על הראיות שהוצגו; שנית נבחן האם מסכת הראיות בכללותה מערכת את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. בשלב שלישי נבחן האם הנאשם הציע הסבר אשר יש ביכולתו לשלול את המסקנה המפלילה (**ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל**).

בע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל צוין:

"הרשעה המבוססת על ראיות נסיבתיות עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר גם אם כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הרשעה, משקלן המצטבר מגבש תשתית ראייתית מספקת".

בע"פ 6392/13 - מדינת ישראל נ' מאיר קריאף, אשר פורסם לפני ימים אחדים, הבהיר בית המשפט העליון:

"אין מקום להציב את הרף הראייתי המקסימלי כדרישה מקדמית כבר במסגרת המעבר מן השלב השני אל השלב השלישי. ככל שאכן מעלה התביעה גרסה המתחשבת בכלל הראיות, והמסבכת את הנאשם במסקנה פלילית מסתברת בהתבסס על מבחני הגיון ושכל ישר (עניין הילל, פסקה 77), מצדיק הדבר העברת הנטל אל כתפי הנאשם, בכדי לשמוע את דבריו ולבחון את גרסתו במסגרת השלב השלישי".

כן חזר בית המשפט העליון בפסק דין זה על ההלכה לפיה:

"המסקנה המרשיעה יכולה להיות תולדה של צירוף כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד תהיה "מחשידה" בלבד (עניין יחייב, פסקה 38). יתכן מצב שבו לכל ראיה כשלעצמה ינתן הסבר תמים ופשוט, שיש בכוחו לנקות מחשד במה שנוגע לאותה ראיה. ואולם, ככל שתהיינה הראיות מגוונות יותר, חזקות יותר ומשתלבות האחת עם רעותה, יחברו יחדיו חלקיו של התצרף ("פאזל") עד לקבלת התמונה הכוללת, אשר אף אם אינה שלמה ואין בה מענה לכל שאלה ושאלה, עדיין היא מאפשרת הסקת מסקנה הגיונית ברמה שמעבר לספק סביר בהתבסס על הגיון החיים והשכל הישר, כאשר הצטברותן של כל הראיות הללו באופן שאינו אלא צירוף מקרים איננה מתקבלת על הדעת".

9. כאמור, מעדויות המתלוננים עולה כי השריטות ברכבם נעשו כאשר חנו באותה חניה אשר סומנה על ידי הנאשמת כחניה השייכת לדירתה, אף שלא היה לה היתר לסמן חניה זו כחניה פרטית.

המתלונן העיד כי לאחר שהמתלוננת מסרה לו כי רכבה נשרט, הוא צפה בכל הצילומים מאותו לילה, וראה את הנאשמת במקום. לא הוטל ספק שכך עשה. המתלונן שלל כי ילדים שיחקו באותו מקום ויכולים היו לגרום לשריטות, ובכך נשללה האפשרות כי אדם אחר גרם לשריטה.

עוד יצוין כי גם **החוקר עידן קנר** העיד כי לו היו תלונות של שכנים אחרים על שריטות ברכביהם היה יודע על כך (ע' 25 ש' 1-3).

צפיתי מספר פעמים בסרטונים. בצפייה בסרטון המאוחר ניכר בבירור כי הנאשמת אינה מתבוננת על הקרקע כדי לראות את דרכה, כי הגיעה ממקום מרוחק יותר, וכי היא מתעכבת בצמוד לרכב וידה מושטת לכיוונו. נראה כי היא אכן שורטת את הרכב במהלך הליכתה.

כאמור, גם צפייה בסרטון הראשון מלמדת כי רכבה של הנאשמת חנה שני מקומות חניה מרכבה של המתלוננת, ואף שחברה של הנאשמת פסע לכיוון המרוחק מהחניה הנדונה, הנאשמת פסעה לכיוון רכבה של המתלוננת, כשהיא חולפת בדרכה על פני רכב אחר, ללא כל הסבר ניכר לעין מדוע היא עושה כן.

10. לאור המפורט לעיל, אני מוצאת כי ניתן להשתית ממצאים עובדתיים על הראיות שהוצגו, וכי מסכת הראיות יוצרת מארג המסבך את הנאשמת בביצוע העבירות המיוחסות לה, ולפיכך יש לבחון האם גרסת הנאשמת שוללת את המסקנה המפלילה.

גרסת הנאשמת

11. בת/8, הודעת הנאשמת מתאריך 6.6.13, הכחישה הנאשמת את המיוחס לה וטענה כי היא מחנה את רכבה במקומות שונים וכי אין חניה השייכת לדירתה. עם זאת, אישרה כי השאירה על אחת החניות שנמצאת ברחבה הציבורית **פתק** בו נכתב כי החניה שמורה לדירתה וזאת שכן "כולם משייכים חניות לעצמם" (שורה 15).

כאשר נשאלה האם דיירים נוספים שייכו לעצמם חניות בחניה הציבורית, השיבה כי הבינה שמדובר בשטח משותף לכלל דיירי הבניין וכי החניה אינה שייכת לאף דירה (שורות 16-17).

היא שללה סכסוך עם המתלוננת, וסיפרה כי המתלוננת היא שאמרה לה שאסור לכתוב על המדרכה שהחניה שמורה לה. לדבריה אמרה למתלוננת שאם הדבר אסור הרי שאין בעיה, ולמחרת מחקה המתלוננת את הרישום, והנאשמת החלה להחנות במקומות אחרים.

כאשר נשאלה כיצד לאחר המועדים בהם צעדה ליד הקאיה התגלתה שריטה על הרכב, השיבה כי אין לה הסבר לכך (שורה 45).

כאשר נשאלה האם שרטה את הרכבים, השיבה כי אינה זוכרת זאת וכאשר נשאלה שוב האם אינה זוכרת או שמא הדבר לא היה, השיבה שוב כי אינה זוכרת אירוע שכזה. בהמשך הכחישה את הנטען (שורות 50-61).

היא מסרה שייתכן שנגעה בקאיה שכן המעבר צפוף (ש' 76), **ושבה וטענה שלא זכור לה כי שרטה את הרכב.** היא הסבירה כי לעיתים אין מעבר בין הרכבים ולכן היא נוהגת לעבור במקום (שורות 78-79).

לאחר שהוצג לה הסרטון מתאריך 10.5.13 בו נראה חברה צועד לכיוון אחר, זיהתה את עצמה בסרטון, אך הכחישה כי שרטה את הרכב.

כאשר הוצג לה הסרטון מתאריך 25.5.13 והיא נשאלה מדוע נגעה בידה ברכב הקאיה, השיבה כי אחזה בו. היא עשתה כן לדבריה מאחר שנעלה עקבים והייתה אחרי בילוי, עיפה ואולי אף לאחר שתיה (שורות 102-106). היא טענה כי הכי נוח לה לעבור באותו מקום (שורה 114).

בהמשך טענה כי ילדים עוברים במקום עם אופניים, וכי ייתכן כי הם שגרמו לשריטות (ש' 125). ייאמר כבר עתה כי לא הובא שמץ של ראיה על מנת לתמוך בטענה כי ילדים גרמו לשריטות לרכבי המתלוננים או לרכבים אחרים בחניון.

12. **בבית המשפט** העידה כי במרכז החניון מצויה מדרכה צרה, עד כדי כך שפגושי המכוניות, העומדות חזית אל מול חזית, מונעים לעיתים את המעבר על מדרכה זו (ע' 25 ש' 15-16).

היא העידה כי אף שהיא מתגוררת בבנין כ-14 שנים, הרי שבתקופה הרלוונטית לא היתה מודעת לכך שלרשותה חניה פרטית, ולכן חנתה בחניון הציבורי. לדבריה, מתוך כ-20 חניות, 15 היו מסומנות (ע' 26 ש' 9-10), עקב מצוקת חניה של הדיירים, אך אישרה בחקירה נגדית כי במשטרה לא טענה כי בחניון סומנו חניות נוספות (ע' 30 ש' 27-28).

הנאשמת הציגה תמונות אותן צילמה בסמוך לעדותה, לגביהן טענה כי הן צולמו בחניון הנדון, ובהן נראה כי לצד חלק ממקומות החנייה נכתב כי מדובר בחנייה פרטית. לצד חלק מכיתובים אלה נכתבו מספרים (נ/1).

לדבריה היא ציינה בסימון את מספר הדירה שלה, אולם התכוונה לחלוק את החניה עם בעלי דירות אחרות (ע' 30 ש' 5-12), אף שלא הודיעה לבעלי דירות אחרות כי ביצעה את הסימון למענם.

הנאשמת טענה כי כאשר החלה בבנין מצוקת חניה אמר לה נציג ועד הבית כי שכנים אחרים מסמנים את מקומות החניה, והציע לה לעשות כן (ע' 26 ש' 20-21).

למחרת היום, לדבריה, פגשה בה המתלוננת ושאלה מדוע סימנה את החניה. לדבריה אמרה לה המתלוננת כי היא רוצה לחנות במקום, והנאשמת הסכימה, ואף התקשרה אל בעל הבית שלה ואמרה לו כי ברצונה לעזוב את הדירה. אז התגלה לה כי לרשותה חניה פרטית (נ/2) הינו מכתב של עו"ד אייל שווקה אל הנאשמת מתאריך 15.8.13 בו צוינה חניה הצמודה לדירתה, במקום שאינו בחניון הציבורי).

הנאשמת אישרה כי בינה לבין המתלוננת לא היו יחסי עוינות וכי היא כיבדה את המתלוננת כשכנה (ע' 31 ש' 6), ולפיכך, לא היה למתלוננת מניע להעליל דוקא על הנאשמת שבפניי.

כן אישרה כי במהלך הלילה כאשר חונות מכוניות בחניה, ילדים עם אופניים אינם יכולים לעבור במקום (ע' 37 ש' 6-8), שכן המקום צפוף.

2 הסרטונים הוצגו לנאשמת בבית המשפט, והיא אישרה כי היא שנראית בשניהם. היא טענה כי הרכבים חונים באופן צמוד, וכשעברה היה עליה להזיז מראה של רכב כדי לעבור (ע' 27 ש' 19-21).

בא כוחה של הנאשמת טען בפניה כי נראה שהיא מתעכבת בהליכתה, והיא השיבה כי מדובר בשעת לילה מאוחרת, וכי ייתכן שנעלה נעלים עם עקבים או היתה לאחר שתיית יין (ע' 27 ש' 28-29).

באשר לשני הסרטונים טענה הנאשמת כי לא הקיפה את הרכב ולא עשתה סיבוב (ע' 33), וכי זו הדרך היחידה בה יכולה היתה לצעוד (ע' 34 ש' 7, וע' 35 ש' 5).

אף שניכר בבירור בשתי הפעמים כי היא עוברת בסמוך לרכב, היא טענה לגבי אחת הפעמים כי היא אינה רואה רכב במקום, וכי החניה ריקה (ע' 35 ש' 19-20). כן טענה תחילה כי לא הושיטה ידה אל הרכב אלא כי תנועתה איטית וכי הביטה אל הקרקע שכן רצתה לעלות על המדרכה. זאת אף שבבירור נראית ידה מושטת אל הרכב, ואף שבאותו שלב היתה מצויה הרחק באופן יחסי מהמדרכה (ע' 34 ש' 11-13). בהמשך אישרה כי ייתכן שנגעה ברכב, לדבריה כדי להרים את רגלה (ע' 36 ש' 4-5). כן אישרה כי בשעה 04:24:47 רואים משהו מנצנץ בידה, אולם טענה כי יתכן שמדובר בשעון או בטבעת (ע' 36 ש' 14-15).

באשר לדבריה במשטרה כי אינה זוכרת אם שרטה את הרכב, השיבה כי מדובר בסלנג, וכי התכוונה להשיב בשלילה (ע' 28 ש' 23-26).

13. מצאתי כי גרסת הנאשמת כבושה בחלקה, רוויה בסתירות, אינה מהימנה, ואינה עולה בקנה אחד עם סרטי האבטחה:

ראשית, לא מצאתי בתשובות הנאשמת מענה לשאלה מדוע בפעמיים בהן תועדה חולפת על פני רכבה של הנאשמת היא עשתה כן באישון לילה, כשניכר כי בהגיעה לאותה חניה סתה ממסלול ההליכה המתבקש. לא ניתן הסבר לשאלה מדוע לא יצאה ישירות מרכבה אל המדרכה, אלא עקפה רכב אחר מימין בטרם עלתה למדרכה, ומדוע הגיעה בפעם אחרת אל הרכב ממקום מרוחק יותר בחניה. הנאשמת טענה כאמור כי ייתכן שהמדרכה היתה חסומה על ידי פגושי רכבים (ור' גם ע' 40 ש' 25), אף שניכר בבירור בסרטונים כי אין כך הדבר, וכי בסרטון המאוחר היא מגיעה ממרחק ויכולה היתה לעבור במקומות שונים אל המדרכה.

שנית, הכחשתה תחילה כי נמצא רכב במקום בו היא פוסעת, וכי היא מושיטה אליו את ידה, אף כי הדברים נראים בבירור, ואף כי בסופו של דבר אישרה גם ההגנה בסיכומיה כי נראית הזזת יד של הנאשמת לעבר הרכב, נועדו להרחיקה מהרכב אשר נשרט, באופן שאינו מתיישב עם הנראה בבירור בסרטון. התבוננות בסרטון מלמדת כי ידה של הנאשמת מתקרבת לאורך זמן לרכבה של המתלוננת, היא אינה מתבוננת כלפי מטה, וברור לעין כי בניגוד לגרסתה היא אינה נעזרת ברכב על מנת לצעוד.

שלישית, הטענה כי מקומות חניה רבים אחרים סומנו באותה עת על ידי השכנים נטענה לראשונה על ידי הנאשמת בבית המשפט ולא במשטרה, וכך גם הטענה כי גם ברכבה נמצאו שריטות רבות (ע' 37). זאת אף שניתן היה לצפות כי טענות אלו ייטענו מיד במשטרה, לו היה אמת בדבר. הטענה לגבי סימון החניות אף נסתרה בעדויות המתלוננים, בהן נתתי אמון, אשר העידו כי רק חניה אחת סומנה כחניה פרטית והוכרה ככזו על ידי חברת הבניה (המתלוננת העידה כי חניה אחת נוספת סומנה על ידי אחד השכנים). התמונות שהוגשו בעת עדות הנאשמת לא הוצגו בפני המתלוננים בעדותם, ולפיכך כלל לא ניתן לדעת אם מדובר בחניון הרלוונטי, ואם כך היה מצבו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

הלכה פסוקה הינה כי כבישת הסבר מחוייבת בהסבר אמין לכבישה, וכאשר לא ניתן הסבר מספק נושאת הגרסה המאוחרת תווית של חשד כגרסא כוזבת (ע"פ 5730/96, ראובן גרציאני נ' מדינת ישראל).

עוד יצויין, כי הטענה לפיה המתלוננת היא שמחקה את הסימון שביצעה הנאשמת (ע' 31 ש' 23-30), לא הוטחה במתלוננת, וכי גם גרסת הנאשמת במשטרה כי אינה זוכרת אם שרטה את הרכבים אינה מקנה לה מהימנות.

לא נתתי אמון גם בטענת הנאשמת כי היא מתגוררת 14 שנים באותו בנין, כי סבלה ממצוקת חניה, ואולם לאחר שהמתלוננת העירה לה על סימון החניה ואמרה לה כי ברצונה לחנות באותה חניה "התנדבה" הנאשמת לאפשר למתלוננת לחנות בחניה זו, ואולם מיד פנתה לבעל הדירה ואמרה לו כי בשל כך ברצונה לעזוב את הדירה (ע' 27).

סיכום ומסקנות

14. ההלכה הפסוקה הינה כי עוצמתו של ההסבר אשר על הנאשם לספק תלויה בעוצמת הראיות הנסיבתיות שהוצגו. במקרה שלפני עוצמתן של הראיות הנסיבתיות גבוהה, בכל הנוגע לשני האישומים הראשונים. הנאשמת צולמה במצלמת אבטחה פעמיים בהפרש של מספר שבועות, כשהיא סוטה ממסלולה ומגיעה בצמוד לרכבה של המתלוננת ללא כל הסבר. ניכר בבירור בסרטון המאוחר כי היא עושה פעולה כלפי הרכב, פעולה אשר לא ניתן לראות את טיבה שכן המצלמה הוצבה בכיוון הנגדי של הרכב, אולם היא מתיישבת עם שריטה ארוכה, כשבידה חפץ מנצנץ. עוד נמצא כי למחרת היום, בשתי הפעמים, נמצאו שריטות חדשות על רכבה של המתלוננת. לאחר שהמתלונן צפה בכל הסרטונים, מה שראה הוא את הנאשמת עוברת במקום.

אין להסיק מכך שדי בסרטונים כראיה יחידה כדי לקבוע כי הנאשמת שורטת את הרכב באותם מקרים. אלא שבהצטרף הסרטונים לעדות המתלוננת כי כאשר החנתה את הרכב לא היתה עליו שריטה, ולעדות המתלונן כי צפה בכל הסרטונים מאותם ימים, מתגבשת תמונה ראייתית מספקת נגד הנאשמת באישומים הראשון והשני.

עוד יוזכר, כי לעדות המתלוננים רק כאשר הם חנו בחניה אותה סימנה לעצמה הנאשמת נשרטו הרכבים, והדבר נעשה רק לאחר שהנאשמת סימנה את החניה כחניה השייכת לה. המתלונן אף העיד כי ניכר כי מדובר בשריטות מכוונות וכי החניה הינה צדדית ולא ניתן להיגרם בה נזק אקראי. כן יוזכר כי לאחר שנחקרה הנאשמת במשטרה נפסקו השריטות. אף בכך יש כדי לתרום לעוצמת הראיות נגדה, שכן הנאשמת לא העידה כי סיפרה למאן דהוא אודות חקירתה, ולפיכך לא ניתן להניח כי אדם אחר שרט את הרכבים ונרתע מקיומה של חקירה בנושא.

בנסיבות אלו, גרסת הנאשמת כי היתה חייבת לעבור באותו מקום, אף שנראה בבירור בסרטים כי אין הדבר כך, הכחשתה תחילה כי נמצא רכב במקום וכן כי היא נראית עושה פעולה עם ידה לכיוונו, אינה מהימנה. כך גם גרסאותיה הכבושות באשר לסימון מקומות חניה נוספים ושריטות לכאורה שנמצאו ברכבה שלה.

בע"פ קריאף הבהיר בית המשפט העליון:

"קיומו של ספק סביר, ככל שהוא נוגע לראיות נסיבתיות מפלילות, משמעו כי ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות הסבר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית".

בין המשפט ציין כי על ההסבר להיות מתקבל על הדעת ולא תאורטי או מאולץ, וכי:

"בחינת השאלה האם התרחיש המרשיע מתחייב מעבר לכל ספק סביר מן הראיות הנסיבתיות צריכה להיעשות ביחס לכלל הראיות הנסיבתיות. ייתכן מצב בו לגבי כל אחת מן הראיות הנסיבתיות יהיה בפי הנאשם הסבר בלתי מפליל סביר, אולם הצטברותן של הראיות הנסיבתיות יחדיו תביא למסקנה כי התרחיש המרשיע הוא האפשרות הסבירה היחידה הבאה בחשבון".

נוכח המפורט לעיל אני מוצאת כי גרסת הנאשמת אינה מהימנה ואינה מתיישבת עם מבחני השכל הישר ונסיון החיים, ואינה מבססת ספק סביר באשמתה, באשר לשני האישומים הראשונים.

15. **שונה המסקנה באשר לאישומים לגביהם לא קיים תיעוד.** יוזכר כי המתלוננת העידה כי גילתה את השריטה הראשונה בחוזרה מהים, ולא קישרה אותה לנאשמת. המסקנה בדבר הקשר בין השריטות לנאשמת נעשתה על ידי המתלוננת כתוצאה מהשילוב בין העובדה שהשריטות בהמשך התרחשו באותו מקום חניה, ונוכח פניית הנאשמת אל המתלוננת ואמירתה כי היא "תופסת" לה את החניה.

אף שהנסיבות אכן מחשידות עד מאד את הנאשמת, סבורני כי לגבי המקרים בהם היא אינה מתועדת במצלמה, ואשר נעשו טרם התקנת המצלמה במקום, לא ניתן לקבוע כי בהכרח הנאשמת היא שהזיקה לרכבי המתלוננים ברמה הנדרשת בפלילים.

16. כאמור, נתתי אמון בראיות המאשימה. מנגד לא נתתי אמון בגרסת הנאשמת, אשר כמפורט לעיל, לא סיפקה כל הסבר סביר להימצאה במקום ולתנועה אשר ניכר כי היא מבצעת כלפי רכבה של המתלוננת. אשר על כן, אני קובעת כי הוכח כי הנאשמת ביצעה את המעשים המיוחסים לה באישומים הראשון והשני, ומרשיעה אותה בכך. מנגד, וכמפורט לעיל, מזוכית הנאשמת מאישומים 3-6.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ה, 25 ינואר 2015, במעמד הצדדים

